

NA KONCI MOBILNÍHO SIGNÁLU

Vlak, který se před chvílí vydal z přestupní stanice, pomalu ztrácí dech v prvních stoupáních pohraničního podhůří.

„Dobré odpoledne, jízdenky prosím!“

„Do Horní Vísky pane? Děkuji...to víte, příroda krásná, ale spojení mizerné!“

V sousedním kupé na chvíli ztichl polohlasný hovor; sytý baryton průvodčího byl najednou o to mohutnější:

„Podle jízdního řádu bychom tam měli být za 50 minut, ale při té drážní konstelaci, ještě nějakých pár minut přibude... a jak je těch minut víc jak 10, tak na spoj už ten lhotskej autobus většinou nečeká!“ A šel dál, po své práci.

Za chvíli se do kupé přihnali dva mladíci od vedle; že prý se v sousedství záchodu nedá dýchat.

Jeden vypadal na studenta, druhý na umělce rebela, spíše ale na bezdomovce. Během dalších dvou stanic zůstal cestující do Horní Vísky s oběma mladíky sám.

„Student“ po chvilce bezcílného pokukování po přírodě jen tak prohodil:

„Doufám, že strejda nebude mít plno a že na nás zbyde nějaká pryčna.“

„Jasně vole,“ okamžitě reagoval „bezdomovec“ a pokračoval: „Teď není hlavní sezóna, tam by mohl přespat i tadyhle pán! Pokud ovšem jede do Horní Vísky a nemá tam už něco zajištěného...“

Cestující se lehce pousmál „To jste tedy uhodil!“

„Jako cíl vaší cesty?“ zeptal se stále jakoby s polovičním zájmem student.

„Oboje“ odpověděl muž.

„No, tak byste moh navštívit penzion mýho strejdy pane, ten vás ubytuje, kde byste co vodpoledne hledal; tenhle strejdův penzion je hnedle na začátku vesnice Pán se s významným, tázavým pohledem podíval na rozšafného rebela, který pokračoval: „No vlastně eště kousek před ní. Menuje se to Návrší. No a taky to je místo s daleko nejlepším mobilním signálem ve okolí! Ale hlavně, von spíš ten signál dál už není...“

My s kámošem si musíme něco vyřídit v Březině, tak třeba se večír eště uvidíme...“

„To se má strejda co ohánět, když mu zřejmě kšefty jdou jenom v zimě, to aby k tomu měl ještě něco...“ napůl pro sebe řekl pán.

„Jo, to máte pravdu, ale on má eště vlek, malý hospodářství, teď dal něco na jatka, myslím, že si žije docela dobře, nedávno pobral nákej balík...“

„Díky; vaši nabídku asi využiji,“ reagoval pán, ale jednoznačnost z těch slov nevyplývala.

V Březině skutečně mladíci vystoupili, vlak se rozjel a náš cestující osiřel.

Mezi sedadlem a stěnou cosi čouhalo.

Heleme se, „průkaz na zvláštní jízdné“. Vojtěch Slezáček je ten študák ...

To nic, když se máme večer setkat, vezmu mu ji do úschovy – a zastrčil ji kapsy batohu, hned vedle vody po holení.

Vlak přijel asi s 15 minutovým zpožděním do vesnické zastávky bez personálu, s oprýskaným názvem Horní Víška.

Muž vystoupil sám a hned se smířil s pochodovým cvičením na 9 km, jak hlásal ukazatel za zastávkou.

Ale asi po 5 minutách chůze u něho zastavil terénní automobil s lesáky.

„Tak kam pane pocestný? Pokud do Víšky, tak vás kousek svezeme, jestli chcete!?! Pak už vám zbejvaj jenom necelý tři kilometry!“

Vysadili ho na rozcestí, že ještě něco musí vyřídit na polesí.

Po pár krocích náš muž uviděl téměř na kraji lesa bedly. Z batohu vytáhl lněnou tašku, z kapsy nůž a za chvíli se taška plnila.

Cestou na chvíli upoutal jeho pozornost ležící ztrouchnivělý dub - „to teda byl kus, ale že ho nechali takhle shnít!“

Jak tak chodil po lese, náhle se jako kulisa objevil čedičový lom, do něhož se opíraly paprsky zapadajícího slunce.

Tohle si nemohu nechat ujít; do lomu to bylo kousek, rychle vytáhl fotoaparát – takové to „dělo“ a udělal pár snímků.

Potom foťák zastrčil do batohu, lom obešel lesem a vylezl na vrchol stěny; rozhled byl bezvadný. Blížící se mraky dosud nezakryly slunce.

Trochu ho brněla záda, sedl si vedle borovice, obrostlé křovím. Horní Víška jako na dlani, ale musel by fotit proti slunci.

Á, tady je ten penzion – ale co to, kdo to vyskakuje z okna? Zaregistroval pak ještě další postavu, která zmizela za tou první v úvozu.

Pokud jím půjdou, nejspíš by se ti neznámí měli objevit někde vedle té osamělé borovice. Rychle se skrčil za kamenem...

Dlouho nečekal – byli to ti společníci z vlaku.

Tohle nevypadá jako návrat z nějakého přátelského posezení pomyslí si.

Škoda, že jsem nechal foťák v pinglu; teď už se tady nemůžu příliš hýbat...

A něco nesli...že oni směřují sem? Tak opatrně chlapče...a zaujal polohu ležícího střelce. Pro změnu teď čekal poměrně dlouho, než se vynořili na kraji lomu. Asi sledovali okolí z přírodního úkrytu.

Mraky zakryly slunce, prudce se zešeřilo.

Mladíci u cesty, vedoucí napříč lomem vyvalili kámen, vyhrabali pomocí klacků i holých rukou drť a do prohlubně strčili nějakou velikou, naditou igelitovou tašku a ještě něco...také v igelitu...

Navrch přinesli v hrstích nahrabané jehličí - a kámen vrátili do původní polohy.

„Hele, vomrkní to, jestli je čistej vzduch...“ pravil študák.

„Prdlajs, teď a tady? Raděj koukejme zmizet – sejdeme se U Kokrháče...“

A každý z nich se vydal jiným směrem.

Ne, ještě ne, říkal si pocestný – a intuice nelhala. Za chvíli se ten rebel vrátil, omrkl kámen a honem mizel v lese.

Až když byla skoro tma, na rozhraní mezi lomem a lesem, se náš nechtěný svědek spíše plížil, než lezl, až se nakonec ocitl před kamenem.

Odvalit ho, mu dalo docela zabrat. Rukávem si otřel pot z čela a pomalu rozhraboval jehličí...

Záhy se prohrabal k tašce a jak po ní přešel rukou, bylo mu jasné, že tam jsou peníze... nikoli nějaká tržba, ale pořádný balík.

Lehce oklepal tašku od všemožného nánosů a sáhl dovnitř. Nahmatal ještě přepáskované bankovky, i množství volně se povalující platidla.

Tak přece jen vloupačka! Ten druhý zabalený kus něčeho jen přešel rukou – soška, nebo těžítka...

Tak tohle ne, možná, že tím někoho majzli!?

Peníze, - nene, všechny, ne! Ty volné tu nechám, celé to vzít, je blbost, ty „opáskované“ stačí!

Vyjmul z batohu igelitku, naházel do ní peníze ...rychle, žádné prodlevy!

Nervy napnuté, ale podezřelé zvuky byly jen jeho; z krajiny srdeční...

Větve šuměly ve stále více se zvedajícím větru.

Upravil podloží a chvíli zápasil s kamenem, než ho usadil na původní místo.

Dobrý a teď – zpátky do lesa, najít ten ztrouchnivělý strom!

Jo – a ta průkazka se taky hodí – tadyhle pěkně...

Orientační smysl mu dobře posloužil; i v náhlé tmě a stále větších větrných poryvech dokázal poměrně rychle nalézt ležící strom.

Za chvíli „po hmatu“, našel i vhodný vyhnílý otvor.

Houby nesl pořádk, ani nevěděl proč, když tadyhle má skoro poklad! Ale když jsem je donesl až sem, pomyslel si... a vydal se k silnici do Vísky...

Už z dálky se mu zdál přílišný ruch v okolí penzionu, který tím víc dominoval vstupu do vesnice.

Teď vlastně o nic nejde. Přijel jsem přece fotit; a že mně něco spadlo do klína?

A i kdyby to z toho klína vypadlo, tak se nic... ale kdo by se hrabal ve ztrouchnivělém dubu?!

Když přišel tak na 200 metrů od penzionu, viděl, jak hlídka nasazuje psa na stopu – ale v tom začalo „lít jak z konve“.

To je bezva – rychle pod střechu!

Ale jeden policista, natahující před penzionem přetrženou igelitovou policejní pásku ho zastavil; že u penzionu ne, že musí támhle na zastávku autobusu.

Během chvilky za pocestným přišel pán v civilu, prokázal se, že je policajt a ptal se ho, co on tady, že pokud je místní, musel by jím být velmi krátce.

„Ne, ne - místní, to opravdu nejsem, pravil pocestný, měl jsem v úmyslu tady v tom penzionu přespat.“

„Vy tu máte rezervaci?“

„Ne, ale je mimo sezónu, tak snad...“

„To už teď nejde“ - povzdechl si policajt a po chvíli váhání pravil: „Mrtvý vás těžko ubytuje pane, pane...“

Ale náš pán ho v poklidu nechal dojít až k oné známé větě „Mohl bych vidět vaše doklady?“

„Samozřejmě, pocestný klidně vytáhl peněženku a z ní občanský průkaz. Takže ing. Jiří Hlaváček, z Prahy? Hm, a co tu děláte?“

„Ále - barevný podzim, s tím spojená turistika, focení...ale pokud bude takhle lejt, tak...“

„Tak nafotíte to, co je pro tuto oblast zcela běžné...tady tomu regionu se říká nočník republiky, to jste nevěděl?“

„Ale věděl pane komisaři, jenže jsem věřil meteorologům.“

„Dnes nemůžete věřit nikomu, sdělil moudro komisař a dodal: Když půjdete touhle cestou asi 10 minut, narazíte na penzion Pod lesem – starej Votýpka vás ubytuje...že ho pozdravuje Preclík z kriminálky...ty houby – ukažte, no dobrý, tak ty vám udělá k večeři - jo a můžeme se u vás stavit...no řekněme...“

„Tady máte vizitku pane komisaři i s mým mobilem!“

„Děkuji pane inženýre, asi lepší, když se domluvíme jaksi aktuálně! Ale asi zavolám na pevnou, tam už se mobilní signál ztrácí...a dobrou noc!“

„I vám komisaři, hlavně úspěšnou!“

„To nevím, venkovní stopy jsou...abych byl slušný...no v tahu“

„No tak alespoň ať vám poslouží ty vnitřní!“

Komisařovo doporučení nelhalo. Pan Votýpka byl rodák z nedaleké Lhoty a tzv.

„se vypracoval;“ všechny úspory + hypotéku vložil na vybudování slušného hotelu s bazénem, hřištěm, vedle budovy lyžařského vleku atd..

Ale byl to především příjemný pán, který ve svém hotelu měl ubytované dva páry; jeden manželský a jeden nemanželský.

Houbová smaženice chutnala všem.

Druhý den ještě poprchávalo a tak kriminalistova návštěva inžovi neudělala čáru přes rozpočet; předchozí podvečer mu naopak dobře posloužilo.

Komisař Preclík se dostavil v 10, jak bylo hodinu předtím telefonicky domluveno.

Sedli si do výklenku lokálu, s výhledem na okolí.

„Smrt je pane komisaři vždycky nepříjemná, někdy je až krutá; k její oběti, i vůči pozůstalým.“

Nebožtíka jsem neznal, tip na ubytování jsem dostal od tuším že nebožtíkova synovce - ve vlaku.“

„Popište mi prosím svou cestu; z Prahy, až k našemu setkání!“

Inženýr se rozvyprávěl; v podstatě řekl všechno, i o focení v lomě, ale o legitimaci, ani epizodě, následující po focení, se pochopitelně nezmínil.

„Takže jste byl v Grulichově lomě?“ Mírně nechápavý inženýrův výraz ho donutil k vysvětlení: „To je právě ten, ve kterém jste fotil!“

„Předpokládám, že nefotíte na film (Hlaváček přikývl), můžete mně ukázat fotky? A můžu si přetáhnout kopie k sobě? Nebojte, nebudu je – kromě policejní beletrie – nikde jinde publikovat!“

„Jen si poslužte, ona to nejsou žádná umělecká díla!“

„Koukám, ještě jste to v lomě stihl nafotit, než se smráklo!“ Jakoby spíše pro sebe prohodil komisař. A po focení – jak dlouho jste se tam zdržel?“

„Sbalil jsem foťák a šel do lesa!“

„Ale z lomu to je k penzionu Návrší jen kousek?!“

„No, ještě nějakou houbu jsem našel – a chtěl jsem nasbírat celou tašku, to bylo ještě docela dobře vidět, tak jsem šel...tam jak je ta lesní školka...no a našel jsem ještě 4 hříby a nějakého sladáka – a pak se rychle smráklo. Trochu jsem se v lese zamotal, ale nakonec jsem se dostal na cestu do vesnice, a to ostatní už znáte...“

„Jo, tady jo, tady o houby není nouze“ – potvrdil komisař a pokračoval: „Takže tvrdíte pořád, že jste kromě těch lesáků, co vás vezli, že tedy jste nikoho nepotkal, ani z dálky neviděl?“

„Ne pane komisaři, až mně to bylo divné, že tu snad opravdu, jak se říká, chcípnul pes.“

„Nic víc, třeba jen o tom, co vás nějak zaujalo, mně tedy už říct nemůžete?“

„Opravdu jsem žádného člověka nepotkal, ani neviděl, ani jsem si ničeho podezřelého nevšiml...zahlédl jsem jen pár srnek a nějakou veverku...ale ty k lesu jaksi patří, že pane komisaři...“

„Takže to, co jste mně sdělil, můžeme napsat?“

„Ano a já si dám ještě jednu Plzeň, měl jsem snídani na vidličku – a nevadí vám, když si zapálím?“

Po komisařově ujištění, že ne, se prostorem rozvoněl Hlaváčkův doutník.

„Jen mě teď napadlo,“ pravil při vypouštění kouře, „jak jste byli tak rychle informováni z místa, kde človíčka venku nevidět?“

Komisař odhlédl od klávesnice: „Z ukradeného mobilu; kdosi volal rádoby zastřeným hlasem – a kromě jiného řekl, že se tam motá chlap, jehož popis seděl na vás, inženýre – ale to se teď vysvětlilo“ a zase rozkmital prsty na klávesnici. Záhy měl protokol vyplněný a vytištěný. Po řádném přečtení ho Hlaváček podepsal.

Rozloučili se s tím, že se zřejmě ještě v souvislosti s případem uvidí.

Uviděli se až třetí den.

Preclík přinesl ukázat fotografie odpoledne nalezené mrtvoly.